

Predmet : Ovčara (Miroljub Vujović i dr.)
Okružni sud u Beogradu – Veće za ratne zločine
Broj predmeta :K.V. br.1/2003

Glavni pretres : 01. jul 2004.

Izveštaj : Nataša Kandić i adv. Dragoljub Todorović, punomoćnici oštećenih

Optuženi Zlatar Vujo je rekao da, iako ima puno nejasnoća razume tekst optužnice i da ne priznaje krivično delo koje mu se stavlja na teret, niti krivičnu odgovornost. Optuženi Vujo je istakao da je nakon jedne akcije 30. oktobra 1991. godine ranjen, nakon čega je prebačen na VMA u Beograd gde je boravio do 18. novembra. Posle toga je prebačen u banju u okolini Mladenovca gde je boravio sve do 18. decembra 1991. godine. Istakao je da nikada nije bio na Ovčari, niti mu je poznato gde se ona nalazi. Po izlasku sa VMA mogao je hodati samo uz pomoć štaka, pa je tokom boravka u banji svakodnevno imao posete. On je dodao da o svom boravku na VMA i u banji ima potrebnu dokumentaciju. Optuženi Vujo je istakao da je čuo kako je prvi svedok saradnik rekao da će mu se osvetiti, ali da ne želi da nešto više priča o tome, pošto će tražiti suočenje sa njim.

Optuženi Đorđe Šošić, sa nadimcima Žorž i Čiča, istakao je da ne priznaje izvršenje krivičnog dela, niti krivičnu odgovornost. Po njegovim rečima, on se po dolasku u Vukovar kao dobrovoljac pridružio odredu *Leva supoderica*, a naoružanje koje je dobio nije bilo nigde evidentirano. Nakon oslobođenja Vukovara on se 19. novembra 1991. godine ujutru razdužio u komandi *Leve supoderice* i zajedno sa Ivicom Andrićem, zvanim Đetić otišao za Novi Sad gde su prespavali kod jednog saborca. Nakon toga su 20. novembra Đetić i on otišli u Kruševac, gde su celu noć šenlučili i slavili oslobođenje Vukovara. Šošić je istakao da nikada nije bio na Ovčari i da i dan danas uopšte ne zna gde se Ovčara nalazi.

Optuženi Goran Mugoša, zvani Kuštro rekao je da ne priznaje krivično delo koje mu se stavlja na teret i da želi da iznese svoju odbranu. Po njegovim rečima, on je 15. septembra 1991. godine pristupio Štabu TO u Vukovaru na Veleprometu, od kada je nosio uniformu vojne policije, a nije bio pod ničijom komandom. Optuženi Mugoša je naglasio da je 18. novembra 1991. godine, kada su prestale borbe u Vukovaru, bio na Veleprometu, gde je vršio pretres civila uz prisustvo majora Žigića. Idućeg dana, 19. novembra 1991. godine, Mugoša je otišao do grada kako bi potražio svoja dva brata, koji su bili pripadnici Zbora Narodne Garde [u daljem tekstu ZNG]. U bolnici, gde je prvo otišao, jedan policajac mu je rekao da je glavni, major Šljivančanin i da može ući unutra, ali na sopstvenu odgovornost. Po sopstvenim rečima, optuženi je uspeo da iz bolnice izvuče ranjenog brata Zorana i još jednog zarobljenika, koje je odveo kod Gorana Stevića. Idućeg dana, 20. novembra, optuženi je otišao u kasarnu, gde su bili prebačeni zarobljenici iz bolnice, da pokuša da pronađe drugog brata. Tamo je video puno vojske i pet ili šest autobusa. U jednom od autobusa je prepoznao svog druga iz detinjstva Luku, koji mu je dao narukvicu i prsten. Major Šljivančanin je tada počeo da viče, pošto je strogo zabranio uzimanje bilo kakvih predmeta od zarobljenika. Optuženi je istakao da je tada majoru Šljivančaninu rekao da je došao da potraži brata. U tom trenutku je čuo da se ide na Ovčaru i krenuo je automobilom, koji je išao ispred autobusa, zajedno sa optuženima Milanom Bulićem, Bulidžom i Milanom Vojnovićem, Čapalom. Prilikom polaska, major Šljivančanin ga je upitao

da li zna gde je Ovčara, na šta mu je optuženi odgovorio da ne zna. U nastavku iznošenja odbrane, Mugoša je istakao da je sa Bulidžom vršio pretres zarobljenika koji su izlazili iz autobusa i dodao da su im tom prilikom oduzimali lične stvari, koje su odvajali i stavljali na jedno šatorsko krilo. Optuženi je napomenuo da je pretresanje zarobljenika naredio jedan pukovnik ili potpukovnik u maskirnoj uniformi, a ne major Šljivančanin, pošto njega nije ni video na Ovčari. Govoreći o špaliru kroz koji su prolazili zarobljenici, Mugoša je naglasio da je on bio sastavljen od naoružanih ljudi, ali je napomenuo da nije video da bilo ko od njih tuče zarobljenike, osim što je čuo da je Josip Kožul dobio par šamara. Autobus sa zarobljenicima je bio udaljen desetak metara od hangara i kada bi se ispraznio odmah bi dolazio drugi. Po njegovim rečima, došlo je ukupno pet autobusa sa zarobljenicima, koji su ostali tu. Optuženi je dalje istakao da je ispred hangara bilo između 150 i 200 pripadnika aktivne vojske u maskirnim uniformama, a pored toga i kolona civilnih vozila i BOV [borbena oklopna vozila]. Nakon što su zarobljenicima oduzete stvari došla je vojska JNA i kampanjolom ih odnela. Po njegovim rečima, on je bio na Ovčari sve do završetka pretresa zarobljenika koji je trajao između sat i po i dva, tj. do 15:30 časova, nakon čega je zajedno sa optuženim Bulićem otišao za Vukovar. On je istakao da je među zarobljenicima prepoznao dosta ljudi i naveo imena: Josip Kožul, Došen, Vulić, Aleksandar Perković, Saša Đurđev i Ružica Makrobašić. Optuženi Mugoša je potom rekao da nikoga od njih nije pokušao da spase, s obzirom da su oba njegova brata bili pripadnici ZNG. Pre nego što je otišao sa Ovčare, optuženi ušao u hangar da bi video kako su zarobljenici smešteni. Unutra je bilo puno zarobljenika koji su pitali jedni za druge, dok je oko hangara bilo pripadnika vojne policije sa belim uprtačima.

Mugoša je u nastavku iznošenja odbrane istakao da je od optuženih na Ovčari video Dragovića, Milojevića i Vujanovića, dok za Miroljuba Vujovića nije siguran. On je potom napomenuo da više nije siguran da je na Ovčari video optuženog Katića, kao što je to rekao prilikom ispitivanja kod istražnog sudije, dok je u potpunosti siguran da Lančuzanina nije video na Ovčari, već u kasarni sa Šljivančaninom, Vujovićem i Vujanovićem. Po njegovim rečima, on je za zločin na Ovčari saznao tek krajem 1992. godine. Objašnjavajući razliku u odnosu na iskaz koji je dao pred istražnim sudijom, optuženi je naglasio da je prilikom davanja iskaza pred istražnim sudijom želeo da prebaci odgovornost za zločin na Ovčari na JNA. To je po njegovim rečima bio razlog zašto je u istrazi rekao da je video majora Šljivančanina na Ovčari i da je bio siguran da će zarobljenici biti streljani.